

Det viser så jo i øvrigt, at vi er nødt til at sammenblende professionelle og amatører. Netop idrætten viser jo, hvor vigtigt samspillet er. Amatørerne skal til, for at der overhovedet bliver en elite, men eliten skal til for at tiltrække mennesker. Jo, der er et samspil i det her foretagende, og det er derfor nødvendigt, at kulturpolitikken på idrætspolitikens område må have de to ben, både det professionelle og det amatør-mæssige. Det samme kunne man vel sige om amatørteatrene, om musikerne osv.

Men altså igen, det er jo ikke mere end 8 år siden, tror jeg, det var engang omkring 1987-88, at der kom en stor fattigdomsrapport, der faktisk viste, at det ikke var den økonomiske fattigdom, der var det store problem i det danske samfund. Nej, det var isolationen, og det var de menneskelige relationer, der gjorde, at mennesker følte sig udstødte, og at mennesker kom ud i problemer. Det er den ene side af det.

Den anden side er så troen på os selv. Nu ligger det jo meget fjernt at provokere nogen, og jeg tror ikke, at jeg kan provokere nogen her i salen – måske andre steder i verden – men det er min opfattelse, at den skepsis, der er på indmarch i det danske samfund omkring den internationale udvikling og herunder forholdet til mennesker fra andre kulturer, flygtninge, indvandrere osv., grundlæggende bygger på et kæmpestort dansk kulturelt mindreværds-kompleks.

Vi tror, alle de andre er så farlige. De vil tage den danske kultur fra os. De kommer rendende alle sammen her, og så er danskheden bare væk. Derfor skal vi lukke os inde, lukke døre, passe på.

Og det er jo løgn. Det er ikke så længe siden, jeg havde en diskussion med en handelsskole-klasse, og dér havde jeg på forhånd fået at vide, at nogle i denne klasse havde et noget avanceret forhold til fremmede, og det gjaldt ikke mindst den enkelte fremmede, der var i klassen.

Jeg valgte at tage konfrontationen, og vi skændtes, og jeg må nok sige, at sprogbrugen på begge sider blev voldsom. Jeg sagde ikke, at det var Riis Knudsens yngel, men det var tæt på. Men på et tidspunkt var der en meget aktiv elev, der blev ved med at råbe om de fremmede: »De er farlige for min kultur«. Og jeg sagde: »Hvad er det, de er farlige for?« »De er farlige for min kultur«. Og da hun sagde det tredje gang, spurgte jeg hende: »Hvad er det for en kultur, du snakker om? Er det Burger King? Er det dine blue jeans? Er det din Heavy Metal musik?

Hvornår har du sidst gjort noget som helst for den danske kultur?« Og så hørte jeg ikke mere fra hende resten af mødet.

Altså problemet er, at man foregøgler sig, at der er noget, andre vil tage fra os, men hvis vi selv husker vores danske kultur, kan de andre ikke tage den fra os. Og her er kulturpolitikken, kulturformidlingen et enormt centralt område koblet sammen med undervisningssystemet.

Det er derfor, vi ikke er så vildt betagede af, at kristendomsundervisningen skal ud af læreruddannelsen, vil jeg gerne sige. Det synes vi ikke er nogen god idé.

Men igen, hvis ikke undervisningspolitikken, uddannelsespolitikken og kulturpolitikken holder sammen, bliver vi en eksklusiv lille kreds herhjemme, hvor man holder sig væk fra alle de andre og betragter de andre som de farlige, der kommer og ødelægger noget for os.

Jeg tror, det var fru Elsebeth Gerner Nielsen, der sagde meget rigtigt: Jamen, det danske samfund, den danske kultur er jo i meget høj grad et mix af impulser andre steder fra. Det er jo rigtigt, at vi har taget noget til os og har transformeret det til noget, der bliver typisk dansk i vore øjne, men hvor rødderne jo i meget høj grad kommer udefra.

Vi er jo ikke kristne fra Ringsted, vi er det altså fra Mellemøsten; vi har jo altså fået demokratiet fra Athen osv. osv. Det er jo pudsigt, at den romantiske linje, der i virkeligheden er fundamentet for nationalfølelsen, jo i virkeligheden var en tysk tankegang.

Altså igen: Lad os dog forstå, at vi er sammen med de andre, og at de andre ikke kan gøre os noget, hvis vi tror på vores eget. Derfor er det altså vigtigt i kampen for, at vi skal være med, at vi også får bygget den danske kulturelle følelse op, og kulturel følelse er viden og forståelse og accept.

Jeg kan ikke lade være med at nævne »Bryggeren«, som jo er lidt i stormvejr i øjeblikket. Der er jo nogle, der siger, den er så dårlig. Jeg synes nu, den er god, men jeg kunne jo også godt lide billederne fra laserlyset, så mig kan man vel ikke helt regne med. Men altså, jeg synes egentlig, at den er god. Det er da fuldstændig rigtigt, at man ikke kan sammenligne den med et eller andet supersmart videofilm. Den er langsommere, og hvad så? Den viser i al fald én ting: at en kulturel udfoldelse, nemlig denne tv-serie, er i stand til at forklare os noget dybt om vores rødder, for den fortæller altså noget om den tid, da demokratiet og folkestyret